

излъзоха на прагътъ. Ние съднахме въ колцата и троица: Мария Ивановна, Палаша и азъ. Савеличъ съдна отпредъ. — „Прощавай, Мария Ивановна, моя гжлабице! Прощавай, Петре Андрѣвичъ, мой добри соколе!“ говорѣше добрата попадия. — Добаръ пътъ, и на двама ви да даде богъ щастие?» Ние тръгнахме. При прозорецътъ на командантската кѣща азъ видѣхъ Швабрина. Лицето му изображаваше черна злоба. Азъ не желѣхъ да тържествувамъ надъ унищожениятъ врагъ и обърнахъ очите си къмъ друга страна. Най-послѣ ние излъзохме изъ портите и оставихме за сѣкога Бѣлогорската крѣпость.

Г Л А В А XIII.

Арестуване.

Сжединенъ така неожиданно съ тая мила дѣвойка, за която още утрѣнтъ са безпокоѣхъ така мѣчително, азъ не вѣрвахъ и самъ на себѣ, си и въображавахъ си, че опова, което са случи съ мене, е сѣмъ. Мария Ивановна глѣдаше замислено ту на мене, ту на пътътъ, и, както ми са чинеше, не бѣше още успѣла да са опомни и да дойде въ себѣ си. Ние млчѣхме. Нашите сѣрца бѣха измѣчени тѣжрде много. Послѣ два часа ние незабѣлъжено дойдохме близо до крѣпостьта, която така сѣщо бѣше подвластна на Пугачова. Тука промѣнихме конето. Отъ скоростъта, съ която бѣха вирѣгнати конето, и отъ услужливостъта, която ни правеше единъ брадатъ казакъ, назначенъ отъ Пугачова за командантиъ, азъ разбрахъ, че, по причина на лѣжите на кочияшиниътъ ни, който ни караше, мене приѣха за първъ човѣкъ на бунтовникиътъ. Ние заминахме нататакъ. Захвана да мръква. Приближихме са до едниъ градецъ, дѣто, по думи-